

עין משפט
גד מצוה

כו:

מחשבה מועלת אפילו דרברי תורה. פירש ריב"ז דלגת לז האדם על מזונותיו מהניח לשכח ממנו כל שאר מחשבות אף מחשבת דברי תורה שנאמר מפר מחשבות ערומים וגו' וקאי אנותן מטר על פני ארץ וגו' י"מ מועלת משקרת ולא תללח כלומר אם אדם חושב הן להעשיר הן גם לדברי תורה לא יספיק אלא כשעשה לשמה כדמסיק:

הלכה ברבי יהודה. דמכשיר גשיש לו אומנות בלא הוא וכן הלכה דמשחק בקוביא לאו אסמכתא היא ודוקא כשמעות שניהם על הדף שקורין אשקבי"ר בלע"ז שהמקום קניו למי שהרויח לקנות המעות אבל אותם המשחקים באמנה אפילו הקנו זה לזה לא קנה דאסמכתא גמורה היא ואין קנין מועיל זה: **אובלי** דבר אחר פסולין להעיר. ליכא לפרושי אובלי דבר אחר דהיינו אובלי חזיר דאי באובלי חזיר היכי מפליג בין זניעא לפרהסיא וכי גרע מאוכל נבלות למיאזון דלמרנין לקמן (דף טו.) דפסול לעדות בכל ענין אלא נראה כפי הקונטרס דהיינו מקבלי לדיקה מן הנכריים: **החשוד** ע"ה העריות כשר לדעות. תימנה מאי שאז מאוכל נבלות למיאזון ומפלוגי רבעני לרזוני דפסולין לעדות וי"ל דמייירי (ב) הכא כחשוד בעלמא בלא עדים דאין כאן כי אס שמועה ומ"מ הא דלמרנין ארבעים ככתפיה ניחא כדלמרנין ו^א מלקין על לא טובה השמועה אי נמי הכא משום דלירו תוקפו ולא דמי לנבלה וגם לרביעה דליכא ירו תוקפו כל קך כמו בערוה^א: רבא

היא תקום עצה שיש בה דבר ה' היא תקום לעולם: אמר ר' יהודה אימתי: א"ר אבהו א"ר אלעזר הלכה כרבי יהודה וא"ר אבהו אמר רבי אלעזר כולן צריכין הכרוה בבית דין רועה פלוגי בה רב אחא ורבינא חד אמר בעי הכרוה וחד אמר לא בעי הכרוה בשלמא למ"ד לא בעי הכרוה היינו דאמר רב יהודה אמר רב סתם רועה פסול אמ"ד בעי הכרוה מאי סתם רועה פסול דבסתמא מכרוינן עליה ההיא מתנה דהוו חתימי עלה תרין גולנין סבר רב פפא בר שמואל לאכשורה דהא לא אכרוינן עלייהו אמר ליה רבא ינהי דבעינן הכרוה בגולן דרבנן בגולן דאורייתא מי בעינן הכרוה: סימן דב"ר ועריו"ת גג"ב: אמר רב נחמן יאובלי דבר אחר פסולין לעדות הני מילי בפרהסיא אבל בצינעה לא ובפרהסיא נמו לא אמרן ואלא דאפשר ליה לאיתוזני בצינעה וקא מבזי נפשיה בפרהסיא אבל לא אפשר ליה חיותיה הוא אמר רב נחמן יהחשוד על העריות כשר לעדות אמר רב ששת ^ע עני מרי ארבעין בכתפיה וכשר אמר רבא ומודה רב נחמן לענין עדות אשה שהוא פסול אמר רבינא ואיתימא הא עדיפא ליה דכתיב *מים גגובים ימתקו וגו' קמ"ל דכמה דקיימא הכי שכיחא ליה ואמר רב נחמן גגב ניסן וגגב תשרי לא שמייה גגב הני מילי באריסא ודבר מועט ובדבר שנגמרה מלאכתו איכריה דרב זביד חד גגב קבא דשערי ופסליה וחד גגב קיבורא דאהיני ופסליה הגהו קבוראי דקבור נפשא ביום טוב ראשון של עצרת שמתניהו רב פפא ופסלינהו לעדות ^ו ואכשרינהו רב הונא בריה דרב יהושע אמר ליה רב פפא והא רשעים נינהו סברי מצוה קא עברי והא קא משמתינא להו סברי כפרה קא עברי לן רבנן: איתמר עד

מלקין על לא טובה השמועה שנאמר [ש"א צ] אל בני כי לא טובה השמועה: וכשר. בתמיה: לאפוקי. לומר מת בעלה או גירשה דניחא ליה לשוויה פניה דמיהו שכיחא ליה: לעיולה. לומר פלוני קידשה: הא עדיפא ליה. דמיהו אסורה עליה ולא מיהוי שכיחא ליה: דכפזי מים גגובים ימתקו. ושקורי משקר: ניסן. ומן קליר. תשרי ומן זביר ואסף: לא שמייה גגב. כדמפרש ואולי: צאריסא. דטרח זה המורה היתירה ליטול דבר מועט יותר על חלקו מפני טרחו: ודבר שנגמרה מלאכשו. דמשויה נפשיה כפועל זמוריו זה היתירה וסבר לא קפיד: איכר. לאו היינו אריסן ואינו חולק בפירות: קיבורא דאהיני. כמין אשכול יש תמרים הרבה בענף אחד: קבוראי. קוצרי ממים: ופסלינהו לעדות. דמשום שכר ממון עוצרים על דת והוו להו כרשע דממס: והא משמתינן להו. על הראשונה וחוזרין ועוצרין ושונין בעצריה: סברי. האי דשמתינן משום כפרה הוא על שעברנו ולא משום דנהר בן אלא מותר לחלל יום טוב בשביל המנוה וגשז בנידוי משום כפרה: עד

מחשבה מועלת אפילו דרברי תורה. פירש ריב"ז דלגת לז האדם על מזונותיו מהניח לשכח ממנו כל שאר מחשבות אף מחשבת דברי תורה שנאמר מפר מחשבות ערומים וגו' וקאי אנותן מטר על פני ארץ וגו' י"מ מועלת משקרת ולא תללח

משרייך היכל. שכתבת לנו שנאז וקיעתו השלימו: הדרו זי. חורו ממה שהצטיחונו: בעל הגאס. כמשמעו. וי"א משכז זכור: סוכנת. מחמתמו וחזירו וזקוע עגים יסכן צם (קהלת י'): (ואומר) **כי השטום ירסון וגו'**. בתריה דכי הנה הרשעים ידרכון קשת כתיב: **לדיק מה פעל**. הקב"ה מה שזר שהוא משלם.

ולקמן מפרש מאי משמע שמות לשון סיעת לדיקים: אילו זים המקדש חרז. ע"י סתריז בעלמו של שנאז לדיק מה פעל איה נפלאותיו של הקב"ה: אילו מחשבות של שנאז הרשע אין נהרסום. והכי משמע קרא כי השמות ירסון מחשבותיו של אותו רשע הכתוב למעלה כי הנה הרשעים ידרכון קשת ולשון שמות מחשבות שהוא משית בקירות לבו ירסון ראויות הן ליהרס שאס לא כן לדיק מה פעל מה פעלו של חזקיהו והיכל שזרו. כי השמות לשון ולא שם לבו גם לזאת (שמות י): **אין היסה שם**. תחת הארון: **ושפיה היא נקראם**. שממנה נשמת עולם שנאמר (מלכים ט) **ליבר ויקרא חרן ואומר** [שם מליון מכלל יופי וגו'] **במסכת יומא** (דף נד:) **אומר** עולם מליון נצרא: **שושי**. על שם שהעולם משותפת על המורה ולומדיה נקראת **תושיה**: **מפני השטן**. שהיה סתרגר ואמר תסתפק לעליונים ולא ימסרו הלוחות **זיד משה**: **דברים של סוהו**. לזכור וקרייה בעלמא וכל לזכור אין זו גשישה ממש כמיהו הזה ואעפ"כ עולם משותפת עליהם. ונוטריקון הוא תי"ו מיהו שיהי משותפת: **מחשבה**. דלגת הלז על מזונותיו של אדם: **מועלת**. מהניח לשכח למודו: **מפר מחשבות ערומים**. נותן להם מזונות ומצטל מחשבות מלגס שלא היו מניחין אותן לעשות תושיה. ל"ח מחשבה שאדם מחשב קך וכך אעשה קך וכך תעלה זידי מועלת להשפית הדכר שאין מחשבותו מתקיימת אפילו לזכר תורה כגון האומר עד יום פלוני אסיים קך וכך מסכתות בגיטסא: **מפר מחשבות ערומים**. שאין מחשבותיו עולה זידו ואפילו לתושיה: **כרוס צ"ו**. ואינן נפסלין לעדות עד שיכריזו צב"ד להודיע פסולן: לא **עני הכרוה**. שעצירה שלו מפורסמת לכל: **דכסמא מכרוינן עליה**. אע"פ שלא זכו עדים שהכניס דברו לשדה אחר: **גולן דרבנן**. הניך דמתני': **גולן דאורייתא**. החוטף ממש כגון צניהו בן יהודע דכתיב (שמואל א ג) **ויגזול את הסנית מיד המלכי** הכי מפרש במרכזה (ב"ק דף עט:): **אובלי דבר אחר**. מקבלי לדיקה מן הנכריים דהוי חילול השם מחמת ממון והוה ליה כרשע דממס: **כשר לעדות**. דבעינן רשע דממס כדכתיב (שמות כג) **אל תשת וגו' עד חמס: עני מרי**. ענני אדוני: **ארבעין כספיה**. חייב מלקות הוא אע"פ שאין שם התראה דלאמר מר (קדושין דף פא).

לומר מת בעלה או גירשה דניחא ליה לשוויה פניה דמיהו שכיחא ליה: לעיולה. לומר פלוני קידשה: הא עדיפא ליה. דמיהו אסורה עליה ולא מיהוי שכיחא ליה: דכפזי מים גגובים ימתקו. ושקורי משקר: ניסן. ומן קליר. תשרי ומן זביר ואסף: לא שמייה גגב. כדמפרש ואולי: צאריסא. דטרח זה המורה היתירה ליטול דבר מועט יותר על חלקו מפני טרחו: ודבר שנגמרה מלאכשו. דמשויה נפשיה כפועל זמוריו זה היתירה וסבר לא קפיד: איכר. לאו היינו אריסן ואינו חולק בפירות: קיבורא דאהיני. כמין אשכול יש תמרים הרבה בענף אחד: קבוראי. קוצרי ממים: ופסלינהו לעדות. דמשום שכר ממון עוצרים על דת והוו להו כרשע דממס: והא משמתינן להו. על הראשונה וחוזרין ועוצרין ושונין בעצריה: סברי. האי דשמתינן משום כפרה הוא על שעברנו ולא משום דנהר בן אלא מותר לחלל יום טוב בשביל המנוה וגשז בנידוי משום כפרה: עד

זה בורר פרק שלישי סנהדרין

משרייך היכל. שכתבת לנו שנאז וקיעתו השלימו: הדרו זי. חורו ממה שהצטיחונו: בעל הגאס. כמשמעו. וי"א משכז זכור: **סוכנת**. מחמתמו וחזירו וזקוע עגים יסכן צם (קהלת י'): (ואומר) **כי השטום ירסון וגו'**. בתריה דכי הנה הרשעים ידרכון קשת כתיב: **לדיק מה פעל**. הקב"ה מה שזר שהוא משלם.

ולקמן מפרש מאי משמע שמות לשון סיעת לדיקים: אילו זים המקדש חרז. ע"י סתריז בעלמו של שנאז לדיק מה פעל איה נפלאותיו של הקב"ה: אילו מחשבות של שנאז הרשע אין נהרסום. והכי משמע קרא כי השמות ירסון מחשבותיו של אותו רשע הכתוב למעלה כי הנה הרשעים ידרכון קשת ולשון שמות מחשבות שהוא משית בקירות לבו ירסון ראויות הן ליהרס שאס לא כן לדיק מה פעל מה פעלו של חזקיהו והיכל שזרו. כי השמות לשון ולא שם לבו גם לזאת (שמות י): **אין היסה שם**. תחת הארון: **ושפיה היא נקראם**. שממנה נשמת עולם שנאמר (מלכים ט) **ליבר ויקרא חרן ואומר** [שם מליון מכלל יופי וגו'] **במסכת יומא** (דף נד:) **אומר** עולם מליון נצרא: **שושי**. על שם שהעולם משותפת על המורה ולומדיה נקראת **תושיה**: **מפני השטן**. שהיה סתרגר ואמר תסתפק לעליונים ולא ימסרו הלוחות **זיד משה**: **דברים של סוהו**. לזכור וקרייה בעלמא וכל לזכור אין זו גשישה ממש כמיהו הזה ואעפ"כ עולם משותפת עליהם. ונוטריקון הוא תי"ו מיהו שיהי משותפת: **מחשבה**. דלגת הלז על מזונותיו של אדם: **מועלת**. מהניח לשכח למודו: **מפר מחשבות ערומים**. נותן להם מזונות ומצטל מחשבות מלגס שלא היו מניחין אותן לעשות תושיה. ל"ח מחשבה שאדם מחשב קך וכך אעשה קך וכך תעלה זידי מועלת להשפית הדכר שאין מחשבותו מתקיימת אפילו לזכר תורה כגון האומר עד יום פלוני אסיים קך וכך מסכתות בגיטסא: **מפר מחשבות ערומים**. שאין מחשבותיו עולה זידו ואפילו לתושיה: **כרוס צב"ו**. ואינן נפסלין לעדות עד שיכריזו צב"ד להודיע פסולן: לא **עני הכרוה**. שעצירה שלו מפורסמת לכל: **דכסמא מכרוינן עליה**. אע"פ שלא זכו עדים שהכניס דברו לשדה אחר: **גולן דרבנן**. הניך דמתני': **גולן דאורייתא**. החוטף ממש כגון צניהו בן יהודע דכתיב (שמואל א ג) **ויגזול את הסנית מיד המלכי** הכי מפרש במרכזה (ב"ק דף עט:): **אובלי דבר אחר**. מקבלי לדיקה מן הנכריים דהוי חילול השם מחמת ממון והוה ליה כרשע דממס: **כשר לעדות**. דבעינן רשע דממס כדכתיב (שמות כג) **אל תשת וגו' עד חמס: עני מרי**. ענני אדוני: **ארבעין כספיה**. חייב מלקות הוא אע"פ שאין שם התראה דלאמר מר (קדושין דף פא).

לומר מת בעלה או גירשה דניחא ליה לשוויה פניה דמיהו שכיחא ליה: לעיולה. לומר פלוני קידשה: הא עדיפא ליה. דמיהו אסורה עליה ולא מיהוי שכיחא ליה: דכפזי מים גגובים ימתקו. ושקורי משקר: ניסן. ומן קליר. תשרי ומן זביר ואסף: לא שמייה גגב. כדמפרש ואולי: צאריסא. דטרח זה המורה היתירה ליטול דבר מועט יותר על חלקו מפני טרחו: ודבר שנגמרה מלאכשו. דמשויה נפשיה כפועל זמוריו זה היתירה וסבר לא קפיד: איכר. לאו היינו אריסן ואינו חולק בפירות: קיבורא דאהיני. כמין אשכול יש תמרים הרבה בענף אחד: קבוראי. קוצרי ממים: ופסלינהו לעדות. דמשום שכר ממון עוצרים על דת והוו להו כרשע דממס: והא משמתינן להו. על הראשונה וחוזרין ועוצרין ושונין בעצריה: סברי. האי דשמתינן משום כפרה הוא על שעברנו ולא משום דנהר בן אלא מותר לחלל יום טוב בשביל המנוה וגשז בנידוי משום כפרה: עד

מחשבה מועלת אפילו דרברי תורה. פירש ריב"ז דלגת לז האדם על מזונותיו מהניח לשכח ממנו כל שאר מחשבות אף מחשבת דברי תורה שנאמר מפר מחשבות ערומים וגו' וקאי אנותן מטר על פני ארץ וגו' י"מ מועלת משקרת ולא תללח כלומר אם אדם חושב הן להעשיר הן גם לדברי תורה לא יספיק אלא כשעשה לשמה כדמסיק:

הלכה ברבי יהודה. דמכשיר גשיש לו אומנות בלא הוא וכן הלכה דמשחק בקוביא לאו אסמכתא היא ודוקא כשמעות שניהם על הדף שקורין אשקבי"ר בלע"ז שהמקום קניו למי שהרויח לקנות המעות אבל אותם המשחקים באמנה אפילו הקנו זה לזה לא קנה דאסמכתא גמורה היא ואין קנין מועיל זה: **אובלי** דבר אחר פסולין להעיר. ליכא לפרושי אובלי דבר אחר דהיינו אובלי חזיר דאי באובלי חזיר היכי מפליג בין זניעא לפרהסיא וכי גרע מאוכל נבלות למיאזון דלמרנין לקמן (דף טו.) דפסול לעדות בכל ענין אלא נראה כפי הקונטרס דהיינו מקבלי לדיקה מן הנכריים: **החשוד** ע"ה העריות כשר לדעות. תימנה מאי שאז מאוכל נבלות למיאזון ומפלוגי רבעני לרזוני דפסולין לעדות וי"ל דמייירי (ב) הכא כחשוד בעלמא בלא עדים דאין כאן כי אס שמועה ומ"מ הא דלמרנין ארבעים ככתפיה ניחא כדלמרנין ו^א מלקין על לא טובה השמועה אי נמי הכא משום דלירו תוקפו ולא דמי לנבלה וגם לרביעה דליכא ירו תוקפו כל קך כמו בערוה^א: רבא

היא תקום עצה שיש בה דבר ה' היא תקום לעולם: אמר ר' יהודה אימתי: א"ר אבהו א"ר אלעזר הלכה כרבי יהודה וא"ר אבהו אמר רבי אלעזר כולן צריכין הכרוה בבית דין רועה פלוגי בה רב אחא ורבינא חד אמר בעי הכרוה וחד אמר לא בעי הכרוה בשלמא למ"ד לא בעי הכרוה היינו דאמר רב יהודה אמר רב סתם רועה פסול אמ"ד בעי הכרוה מאי סתם רועה פסול דבסתמא מכרוינן עליה ההיא מתנה דהוו חתימי עלה תרין גולנין סבר רב פפא בר שמואל לאכשורה דהא לא אכרוינן עלייהו אמר ליה רבא ינהי דבעינן הכרוה בגולן דרבנן בגולן דאורייתא מי בעינן הכרוה: סימן דב"ר ועריו"ת גג"ב: אמר רב נחמן יאובלי דבר אחר פסולין לעדות הני מילי בפרהסיא אבל בצינעה לא ובפרהסיא נמו לא אמרן ואלא דאפשר ליה לאיתוזני בצינעה וקא מבזי נפשיה בפרהסיא אבל לא אפשר ליה חיותיה הוא אמר רב נחמן יהחשוד על העריות כשר לעדות אמר רב ששת ^ע עני מרי ארבעין בכתפיה וכשר אמר רבא ומודה רב נחמן לענין עדות אשה שהוא פסול אמר רבינא ואיתימא הא עדיפא ליה דכתיב *מים גגובים ימתקו וגו' קמ"ל דכמה דקיימא הכי שכיחא ליה ואמר רב נחמן גגב ניסן וגגב תשרי לא שמייה גגב הני מילי באריסא ודבר מועט ובדבר שנגמרה מלאכתו איכריה דרב זביד חד גגב קבא דשערי ופסליה וחד גגב קיבורא דאהיני ופסליה הגהו קבוראי דקבור נפשא ביום טוב ראשון של עצרת שמתניהו רב פפא ופסלינהו לעדות ^ו ואכשרינהו רב הונא בריה דרב יהושע אמר ליה רב פפא והא רשעים נינהו סברי מצוה קא עברי והא קא משמתינא להו סברי כפרה קא עברי לן רבנן: איתמר עד

מלקין על לא טובה השמועה שנאמר [ש"א צ] אל בני כי לא טובה השמועה: וכשר. בתמיה: לאפוקי. לומר מת בעלה או גירשה דניחא ליה לשוויה פניה דמיהו שכיחא ליה: לעיולה. לומר פלוני קידשה: הא עדיפא ליה. דמיהו אסורה עליה ולא מיהוי שכיחא ליה: דכפזי מים גגובים ימתקו. ושקורי משקר: ניסן. ומן קליר. תשרי ומן זביר ואסף: לא שמייה גגב. כדמפרש ואולי: צאריסא. דטרח זה המורה היתירה ליטול דבר מועט יותר על חלקו מפני טרחו: ודבר שנגמרה מלאכשו. דמשויה נפשיה כפועל זמוריו זה היתירה וסבר לא קפיד: איכר. לאו היינו אריסן ואינו חולק בפירות: קיבורא דאהיני. כמין אשכול יש תמרים הרבה בענף אחד: קבוראי. קוצרי ממים: ופסלינהו לעדות. דמשום שכר ממון עוצרים על דת והוו להו כרשע דממס: והא משמתינן להו. על הראשונה וחוזרין ועוצרין ושונין בעצריה: סברי. האי דשמתינן משום כפרה הוא על שעברנו ולא משום דנהר בן אלא מותר לחלל יום טוב בשביל המנוה וגשז בנידוי משום כפרה: עד

מלקין על לא טובה השמועה שנאמר [ש"א צ] אל בני כי לא טובה השמועה: וכשר. בתמיה: לאפוקי. לומר מת בעלה או גירשה דניחא ליה לשוויה פניה דמיהו שכיחא ליה: לעיולה. לומר פלוני קידשה: הא עדיפא ליה. דמיהו אסורה עליה ולא מיהוי שכיחא ליה: דכפזי מים גגובים ימתקו. ושקורי משקר: ניסן. ומן קליר. תשרי ומן זביר ואסף: לא שמייה גגב. כדמפרש ואולי: צאריסא. דטרח זה המורה היתירה ליטול דבר מועט יותר על חלקו מפני טרחו: ודבר שנגמרה מלאכשו. דמשויה נפשיה כפועל זמוריו זה היתירה וסבר לא קפיד: איכר. לאו היינו אריסן ואינו חולק בפירות: קיבורא דאהיני. כמין אשכול יש תמרים הרבה בענף אחד: קבוראי. קוצרי ממים: ופסלינהו לעדות. דמשום שכר ממון עוצרים על דת והוו להו כרשע דממס: והא משמתינן להו. על הראשונה וחוזרין ועוצרין ושונין בעצריה: סברי. האי דשמתינן משום כפרה הוא על שעברנו ולא משום דנהר בן אלא מותר לחלל יום טוב בשביל המנוה וגשז בנידוי משום כפרה: עד

מסורת הש"ם

(א) [צב"י [לפא] (ג) יומא נג: (א) [עין מוס' שבת פ: ע"ש לעיל כה: ע"ש, (ב) [צ"ק מט: ממנו ח. פא:] (ו) [קידושין פא:] (ז) [וע' מוס' יצמות כה: ד"ה ואין,

❧

תורה אור השלם

1. בה אָמר אֲדוני אֱלֹהִים צָבָאָת לךָ בָּא אֵל הַסֵּבֶן הַזֶּה עַל שִׁבְאָא אֶשֶׁר עַל הַרְיָת: יִשְׁעִיהוּ כִּב טו 2. וַיֹּאמְרוּ לוֹ עֲבָדֵי יִקְבְּשׁוּ לֵאדֹנֵי הַפְּלֶקָה נַעֲרָה בַתְּחֵלָה וְעַמּוּדָה לַפְּנֵי הַפְּלֶקָה וְהַדִּי לוֹ סִבְתָּא וְשִׁבְבָהּ בְּדִשְׁקָה וְחַס לֵאדֹנֵי הַפְּלֶקָה:

מלכים א א ב
3. כִּי הַשְּׁתוּת תִּקְרִיטוּן צָדִיק מִה פְּעֵל:

התלים יא ג
4. מִקְדִּים מַעֲפָר דָּל מִאֲשַׁפְּתָ יָרִים אֲבִיבִין לְהוֹשִׁיב עִם דְּבִיבִים וְכִסֵּא כְבוֹד יִחַלֵּם בִּי לִי מְצַקֵּי אֶרֶץ וְיָשֵׁת עֲלֵיהֶם תְּבַלֵּל: שְׂמוּאֵל א ב ח 5. גַּם זֹאת מַעַם יְיָ צָבָאָת וְצָאָה הַפְּלִיאָ עֲצָה הַגְּדִיל תַּחֲשִׁיקָ: יִשְׁעִיהוּ כִּב טו 6. מִפֶּר מוֹחֲשׁוֹת עֲרוּמִים וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדִידִים תַּחֲשִׁיקָ:

7. רְבוֹת מוֹחֲשׁוֹת בְּלֶב אִישׁ וְנַעֲצָת יְיָ הִיא תְּקוּם: מִשְׁלֵי יֵט כֹּא 8. מִיָּם גְּבוּרִים מוֹתֵקִי וְלִקְחִם סִקְרִים תַּחֲשִׁיקָ: מִשְׁלֵי ט ד

❧

גליון הש"ם

גמ' ואכשרינהו ר"ה בריה דר"י ברי"ה הני סבר ר"ה בריה דר"י לאכשרינהו. ובספר הלכה להר"ה מיה רבעי בהשגו הרמב"ן שם כ' דהך כפרה אינו בטל וקיימא כן וזהוהו דביצה דף כו ע"א סבר ללא למיחוי וכן מולין דף יח ע"א סבר ר"ח לאקדמיי' ועי' כפרה"ש כאן דלא כמז כן:

❧

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה המשוז ומי וי"ל דמייירי. כי"צ כן תוספס הלא"ש ופסק קך הלכה:

❧

מוסף רש"י

עני מרי. עני מורי (מנחות פא. טכ"ח).